

Tuhle dvojí věc směšuje způsobem logicky nepřipustným p. dr. Sekanina v Tvorbě, snaže se tam namluvit čtenářům, jako bych schvaloval bezkarakternost. Nehájil jsem nijaké bezkarakternosti, již proto ne, že se jí Hora a Seifert nedopustili. Nezapírají přece svého přesvědčení; nevytrhávají svých bojovně komunistických básní ze svých sbírek a nezapírají jich; dále se otevřeně přiznávají ke komunismu; nepíší nic proti komunismu: nezrazují tedy. Jejich domnělá „bez-karakternost“ záleží v tom, že si hledají živobytí v podnicích socialistických (ne buržoazních), když by se o ně marně ucházeli v podnicích komunistických. Ale statisíce a statisíce, ne-li milióny komunistů obživují se takto v podnicích buržoazních, poněvadž jiných prostě není; a nejsou to ani komunisté ze strany vyloučení!

Heroismus je pojem etického absolutna a o něm, opakují to znova, platí, že se může sice od někoho očekávat, ale nesmí se od něho vymáhat a nesmí se mu ukládat jako norma a jako povinnost. Podstupují-li takový heroismus jednotliví dělníci komunističtí, smeknu před nimi klobouk a činu jejich se obdivuji jako mravní velikosti. Ale taktiku strany politické, která takového heroismu žádá, s ním počítá a na něm staví, pokládám za špatnou taktiku a odsuzuji ji. Lidem, kteří sedí v teple za pecí, se takový mravní absolutismus velmi snadno diktuje; ale kdo je vnitřně pravdivý, nebude

jej nikomu ukládat, aspoň pokud sám neprošel vítězně podobnou zkouškou. Ten teprve má vnitřní právo hodit kame-
nem; ale právě takový jím házívá nejméně... Jsem natolik havlíčkovec, abych život a práci za nějakou věc cenil víc než tzv. „obětování se“ za ni; a zásadně po mučitelích nejvíce nenávidím mučedníky. Každá rozumná a čestná strana musí se dnes zařídit tak, aby s oběťmi, s heroismem a s mučednictvím (a heroismus, je-li pravý, není nic než forma mučednictví) počítala co nejméně, nebo lépe: nepočítala vůbec. Alespoň se nepřepočte. Dnes zní dilema v komunistické straně, jak píše p. dr. Sekanina, rozhodnout se mezi revolucí a panem Paďourem. Dnes dilema zní: rozhodnout se mezi revolucí, „která nepřichází“ (jak stojí v jedné básni Horově z doby, kdy byl ještě chloubou komunistické partaje), a neužitečným mučednictvím pro ni, „nepřicházející“ — mezi prací pro ni a bojem pro ni, po případě i mimo rámec strany komunistické. Neboť i takto je možno připravovat její cesty a uspišovat její příští.